

EL POBLENOU

Revista de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou - www.elpoblenou.cat - març 2024 - n. 125

**Consolidar
drets individuals
una prioritat
col·lectiva**

ÍNDEX

Editorial.....	3
Canvis en les polítiques socials municipals?	
En portada.....	4
Projecte col·lectivitzar i compartir les cures	
Civisme	
Novetats als equipaments educatius	
Els consells de participació són útils?	
Recordant Manel Martínez	
Espai violeta.....	10
Coordinadora de gènere	
Dues dones palestines	
Barriactiu.....	12
10 anys, la Taula Eix Pere IV celebra aniversari	
Situació de precarietat dels PDC	
L'Arxiu Històric del Poblenou, Medalla d'Honor de la ciutat	
Vida de barri.....	16
Montse Rius, el Vinyet	
Patrimoni.....	18
La pell del Poblenou	
Receptes del món.....	20
El tagín de vedella de la Nawal El Ghaoui	
L'Olla Solidària	
Tauler de notícies.....	22
Barri amable	
Museu Terra	
S'albira una solució definitiva per a l'Ateneu	
Per Sant Jordi parlem llengües... al nostre barri	
Hotels i sequera	
Xefo Guasch, l'enyorem	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
Secretaria: dilluns, de 11 a 14 h i dimecres, de 16 a 19 h
Assessoria urbanística: dimecres de 19 a 21 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: CP:

Telèfon: @ mail:

DNI:

Quota anual: 25 € ☐ Quota de suport de € ☐

Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.125
MARÇ - 2024

Edició:
Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Marc Andreu, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Toni Coll

Col·laboracions: Amador Pisabarro, Josep Vallhonesta, Comissió de gènere de l'AVV Poblenou, Carmen Martorell, Taula Eix Pere IV, Apropem-nos/PDC Poblenou, Maria Favà Compta, Alfons Llopis, Maribel Rosselló

Coordinació: Toni Coll

Fotografies/gràfia: Joan Maria Soler, Salva Clarós, Toni Coll, Rosend Comas

Portada: Foto Toni Coll

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat:
comercialelpoblenou@gmail.com
Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotasignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. Els articles de la Redacció sempre són en català, però respectem les altres llengües triades pels col·laboradors. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Canvis en les polítiques socials municipals?

Fa unes setmanes la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) va emetre un comunicat en què manifestava la preocupació per la trajectòria que prenen algunes polítiques socials de l'Ajuntament de la ciutat.

També al Poblenou, des de diverses entitats, ens arriba aquesta preocupació per canvis i demores en algunes polítiques socials municipals. En concret ens ocupa i ens preocupa l'anunci del tancament de serveis de Vila Veïna a la finalització del contracte amb les entitats gestores; en el cas del Poblenou, aquest servei, allotjat a Ca l'Isidret, si res no canvia, es deixarà d'oferir pel maig vinent.

Com a associació veïnal som impulsors del Pla d'Acció Comunitària Apropem-nos, que dona aixopluc a molts veïns i veïnes entre els més vulnerables o amb especials necessitats d'acolliment i arrelament al barri. Aquest Pla Comunitari, com la resta dels existents a Barcelona, ha estat en greu perill per la manca de previsió municipal a l'hora de prorrogar el concurs i les subvencions que alimenten la seva subsistència. Una precarietat que necessita d'una voluntat política ferma per trobar fórmules urgents que assegurin la seva estructura per als anys vinents. En la situació actual aquests Plans Comunitaris es fan imprescindibles.

I ens preocupa especialment que aquests canvis de rumb s'han pres sense una comunicació amb les entitats que estan treballant de fa anys al costat de l'Administració. A Barcelona hi ha una llarga tradició de polítiques socials, de diàleg i participació en la seva implementació; n'és una bona mostra l'existència de l'Acord Ciutadà per una Barcelona Inclusiva.

Existeix la ferma constatació i el consens que les polítiques socials només són efectives a llarg termini i amb la implicació del teixit social dels barris. Hi ha també la constatació que moltes de les problemàtiques que aborden les polítiques socials exigeixen molts esforços, recursos i participació per afrontar-les. Per això cal que les raons dels possibles canvis i l'avaluació de les polítiques socials formin part d'un procés compartit entre Administració i ciutadania.

Així doncs, des del Poblenou, ens afegim a la demanda de la FAVB d'una clarificació dels possibles canvis, i el manteniment d'un diàleg franc amb les entitats i els barris.

Les polítiques socials han d'ocupar un paper central per fer front a les problemàtiques socials, demogràfiques i econòmiques que afecten la majoria de la població, i els serveis que aporten projectes compartits com els abans esmentats ocupen aquest espai central als barris on estan en actiu.

La Junta de l'AVVP

Amb el suport de:

Projecte col·lectivitzar i compartir les cures

**Per què Vila Veïna és clau als barris
Garantir el dret de les persones a sentir-se cuidades**

Des de principis del 2022 està funcionant a diferents barris de la ciutat el servei de Vila Veïna, un projecte amb la voluntat de promoure un repartiment més just de les tasques de cura, passar d'un model de cures assumides en solitari per les dones a una organització comunitària de les cures, garantint el dret de totes les persones a ser cuidades i a convertir els barris en espais de cures a través de la concreció i confluència de diverses actuacions que tenen objectius comuns com el de reconèixer les cures de persones que cuiden quotidianament (remuneradament o no) i les persones que són cuidades, fer-les visibles i sobretot promoure una distribució de les cures més justa, solidària i comunitària.

Per això Vila Veïna s'organitza i concreta en espais de proximitat als diferents barris on els darrers dos anys s'ha posat en marxa; avui aquest projecte és present a setze barris de la ciutat, i concretament a Sant Martí als barris de Maresme, el Camp de l'Arpa i Provençals del Poblenou, on Vila Veïna ocupa una seu física en un equipament de proximitat format per equips de professionals especialitzats en cures, i projectes i accions pensades per a cada realitat territorial per acompanyar les cures i construir barris cuidadors.

A les diferents Vila Veïna dels nostres barris s'han posat en marxa projectes i accions concretes per millorar la situa-

ció tant de les persones que es dediquen a cuidar com de les que tenen necessitats de cura al llarg de tota la vida, però especialment en dues franges d'edat, la primera infància i les persones en procés d'envelliment. Alguns d'aquests projectes són: un servei d'acompanyament a persones cuidadores, espais de criança, bancs de recursos per a la criança i l'envelliment, accions de suport a projectes comunitaris de cura, la formació de grups de suport emocional, l'elaboració de plans de millora de transformació urbana pensant en la necessitat d'adaptar l'urbanisme per facilitar la convivència de totes les persones, la creació d'espais de respir per a persones cuidadores i

l'assessorament legal i laboral per a treballadors de la llar i de les cures...

Des de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou entenem que Vila Veïna és d'aquells petits grans projectes que es viuen intensament als barris, que actua en petita escala sobre allò que ens va evidenciar la pandèmia: la crisi de cures. Posa en evidència com n'és, de necessari, avançar cap a una cura universal, compartida col·lectivament amb totes les xarxes d'acció social, els plans de desenvolupament comunitaris, els espais i equipaments de proximitat i les entitats del territori, creant xarxes de suport amb què el veí i la veïna se sentin acompanyats i ajudats.

Vila veïna, un projecte en risc

Però, inexplicablement, hem conegut a través de notícies de premsa i de contactes amb les entitats gestores del projecte que el govern municipal ha decidit posar en risc el projecte, aturant la pròrroga dels primers sis Vila Veïna instal·lats i anunciant la no continuïtat dels contractes als deu restants.

Ens costa d'entendre com un servei que tot just fa dos anys que s'ha posat en funcionament, que és ben valorat no tan sols pel veïnat i les persones usuàries (majoritàriament dones), sinó també per les valoracions fetes des de la mateixa Administració, es pot posar en perill amb una decisió unilateral dels gestors

municipals sense cap anàlisi conjunt amb les entitats gestores dels Vila Veïna ni amb entitats i organitzacions veïnals i dels barris.

Com apuntava la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) en un comunicat recent sobre polítiques socials, a Barcelona hi ha una llarga tradició de polítiques socials, de diàleg i participació en la seva implementació, de la qual és bona mostra l'existència de l'Acord Ciutadà per una Barcelona Inclusiva.

S'ha consolidat el consens que les polítiques socials només són efectives a llarg termini i amb implicació del teixit social dels barris. Hi ha també la cons-

tatació que moltes de les problemàtiques que aborden les polítiques socials exigeixen molts esforços, recursos i participació per afrontar-les.

Les polítiques socials, i especialment les més de proximitat, han d'ocupar un paper central per encarar les problemàtiques socials, demogràfiques i econòmiques que afecten la majoria de la població. Els serveis que aporten els projectes de Vila Veïna ocupen clarament aquest espai central als barris on estan en actiu.

La importància de Vila Veïna no rau només en els serveis que ofereix, que també, sinó en aglutinar recursos per acompanyar millor a qui cuida i tenir temps per conèixer el territori i públic a qui s'adreça, com les treballadores de la llar. En política pública la mirada és important.

El tancament de Vila Veïna suposa el desmantellament d'una política de cura imprescindible per fer de Barcelona una ciutat més justa. Demanem que des del Districte i des de la Regidoria de Drets Socials de l'Ajuntament, es faci una reflexió compartida amb tots els barris afectats pel possible tancament del servei de Vila Veïna per fer-ne una valoració del funcionament i les necessitats per assegurar-ne la continuïtat.

Junta de l'AVVP

Civisme

Ordenança i punitivisme versus acord i pacte ciutadà

L'Ajuntament de Barcelona ha iniciat un procés participatiu (?) per actualitzar l'Ordenança de mesures per fomentar i garantir la convivència ciutadana a l'espai públic. Segons paraules textuais del mateix Ajuntament, l'ordenança de convivència pretén «preservar l'espai públic com a lloc de convivència i civisme, on totes les persones puguin desenvolupar en llibertat les seves activitats de lliure circulació, d'oci, de trobada i d'esbarjo, amb ple respecte a la dignitat i als drets dels altres, i a la pluralitat d'expressions i de formes de vida diverses existents a Barcelona».

L'actual Ordenança és vigent des de fa 18 anys i ha quedat en molts aspectes superada o desqualificada per noves normatives del mateix Ajuntament o per novetats legislatives de l'Estat i la Generalitat que han desplaçat bastants dels punts que abasta; i també cal adaptar-la a les noves realitats socials i transformacions ciutadanes d'aquestes gairebé dues dècades.

Compartim que segurament toca fer un replantejament d'aquesta ordenança, però volem fer una reflexió respecte com s'ha presentat i plantejat el que creiem que és un pseudoprocés participatiu, que considerem insuficient en la valoració de l'actual ordenança, minimitzat quant al calendari i la participació, restringit en el seu plantejament, i limitat i poc valent respecte a la filosofia per superar el punitivisme.

Insuficient en la valoració

La revisió d'una ordenança que sabem que ha quedat desfasada, hauria de venir precedida d'una valoració crítica, acurada i col·lectiva del que ha representat la seva aplicació. Trobem a faltar l'exercici de fer balanç en relació amb els canvis de la realitat ciutadana en aquestes gairebé dues dècades. Només una valoració conjunta de la ciutadania i de l'Administració ens pot situar en un bon punt de partida per a afrontar la revisió de la normativa que ha de regir la convivència en l'espai públic de la ciutat.

Minimitzat quant al calendari i la participació

Sembla poc equilibrat i que fa curt que el procés de renovació d'una norma d'ordenació de la convivència a l'espai públic després de divuit anys, es pugui fer en un procés que només estipula tres sessions presencials durant un període que va de març a abril, i que no preveu un treball de consulta a col·lectius específics especialment interessats en el seu contingut. ¿No seria lògic fer un treball d'escolta i debat amb col·lectius de joves, amb veïnat d'algunes zones especialment afectades, potser amb gestors de locals d'oci, amb

Reflexions després d'assistir a una de les tres úniques sessions del procés participatiu sobre la revisió de la Ordenança de Civisme

agents cívics i tècnics en mediació que han treballat conflictes de convivència, amb treballadors i agents socials que tracten amb persones sense llar o col·lectius que fan vida al carrer obligatòriament...? Res d'això no s'ha fet ni sembla que hi hagi intenció ni voluntat de fer-ho, i pensem que aquest fet fa néixer coix el procés.

Restringit en el plantejament

Precisament la manca d'aquest balanç i de treball previ amb col·lectius determinats fa que el plantejament d'aquest procés neixi amb una limitació que creiem que cal superar per la convivència del futur en l'espai públic cada cop més tensionat per la intensitat del seu ús, d'una ciutat que es fa cada cop més diversa en la seva realitat, amb veïnat que afronta i pateix els canvis que suposen en el seus barris el fet de conviure amb nova ciutadania cada cop menys arrelada, més volàtil, amb menys lligams històrics i socials a una ciutat amb cert "estrès" comunitari.

És per aquesta realitat que entenem la necessitat clara de revisar una ordenança de civisme, segurament necessària i imprescindible, però que caldria que caminés de manera paral·lela amb la generació d'un pacte de ciutadania per la convivència. Civisme i convivència són conceptes que es poden desenvolupar conjuntament, però que necessiten tractaments i conviccions diferents.

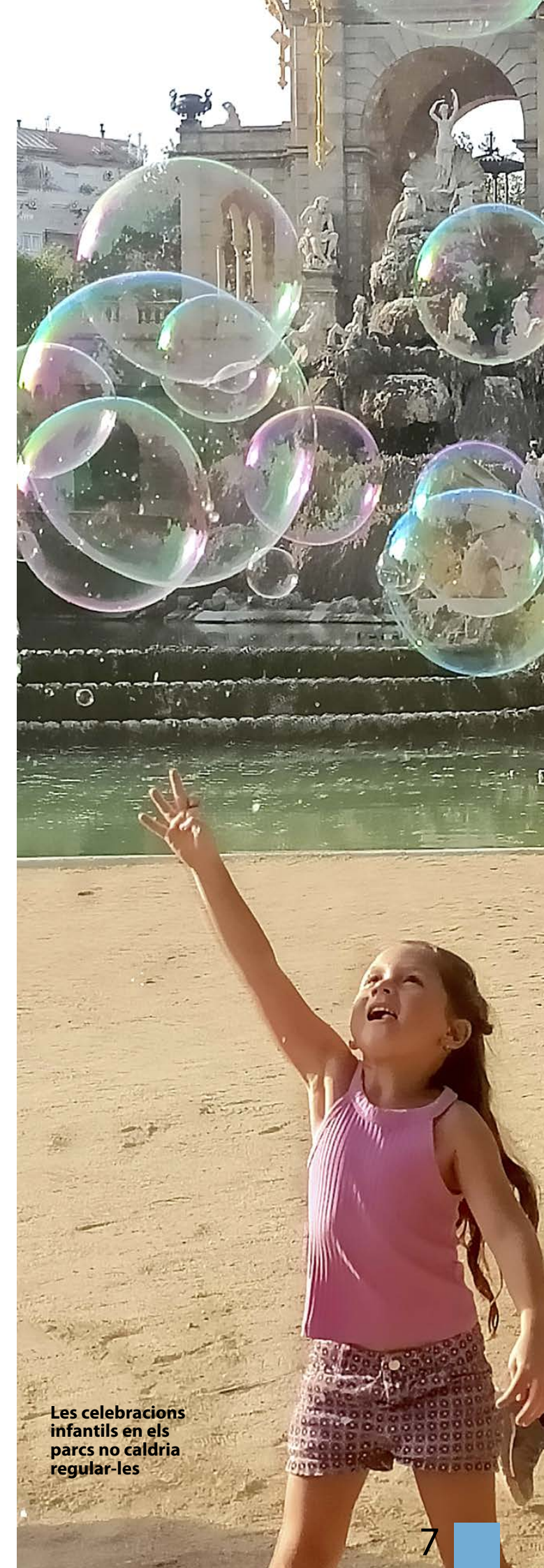
Limitat i poc valent

És en aquest sentit que considerem limitat i poc valent el procés iniciat per l'Ajuntament i que afegeix més preocupació a la generada per la tendència que observem darrerament de reduir la participació veïnal que apreciem també en altres casos.

En tot cas, creiem que seria bo, en aquest cas concret, de no tenir pressa. Després de gairebé dues dècades pensem que seria bo dedicar el temps que calgui per analitzar realitats evidents, fer balanç de les mesures preses fins ara, estipular voluntats col·lectives i treballar seriosament per situar una Ordenança de Civisme que fos solament una crossa que ens ajudi com a societat a mantenir l'equilibri en aquelles situacions en què el treball per l'aplicació d'un bon Pacte de Ciutadania per la Convivència es mostra insuficient.

Creiem que és un bon moment com a mínim per a intentar-ho.

Junta AVVP

Les celebracions infantils en els parcs no caldria regular-les

Novetats als equipaments educatius

Ha costat uns quants mesos de peticions, però després de reiterades demandes de reunió fetes al Consorci d'Educació de Barcelona, el 24 de gener passat finalment el Consorci va accedir a mantenir una reunió amb la Plataforma en Defensa de l'Educació Pública del Poblenou, l'entitat de segon grau formada per representants de les AFA de les escoles i instituts del barri i l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou.

Vam fer un repàs limitat a la principal i més urgent reivindicació de la Plataforma, que no és altra que la necessitat de revisió i concreció de les actuacions imminents necessàries per la manca de places a secundària; davant d'això els representants del Consorci d'Educació van exposar alguna concreció i moltes, massa, indefinicions.

Es proposa, com a primera actuació per pal·liar la manca de places respecte a les necessitats i demanda de places públiques al barri, la conversió de l'actual escola de primària Flor de Maig en institut escola per al curs 25/26. Aquesta conversió es faria al mateix solar de l'escola aprofitant els barracons que va deixar lliures el trasllat de l'institut Joncar a la seva ubicació actual. Aquesta és una actuació que

la Plataforma creu que pal·lia en primera instància la situació més urgent, però en cap cas soluciona la manca de places alhora que no garanteix, per les seves característiques, l'oferta de batxillerats mínima necessària per garantir la qualitat de l'oferta pública al barri.

No van aportar cap alternativa a la continuïtat del cicle educatiu respecte a l'escola Auditori i no es van definir sobre les propostes d'un nou institut necessari perquè garanteixi la continuïtat als alumnes de l'escola esmentada. Van exposar que no tenen previsió d'encarar aquesta necessitat fins que la primera promoció d'alumnes de l'escola estigui a 5è curs, la qual cosa ens sembla una manca de previsió i de planificació molt greu, tenint en compte l'acceptació de la necessitat objectiva de trobar una solució que s'adapti al ritme de les necessitats. Respecte a les obres encallades del pati de l'escola Auditori ens van adreçar a la Direcció d'Infraestructures i esperem poder reunir-nos-hi ben aviat.

Volem recordar que des de la creació de l'institut Joncar, el curs 18/19, al barri s'ha estat patint un augment continu de ràtio en tots els instituts, com a única solució a l'augment de la demanda, i ara, amb la sortida de dos nous

grups més de 6è provinents de l'escola Flor de Maig, la situació es torna insostenible.

La Plataforma en Defensa de l'Educació Pública del Poblenou reclama des de fa temps la continuïtat dels projectes pedagògics de les escoles i instituts del barri, que han demostrat la seva eficàcia i qualitat, així com assegurar l'estabilitat del professorat.

A més els centres educatius fa temps que pateixen la manca de personal de suport, vetlladors/es, monitors/es, per atendre les necessitats educatives i les diversitats de tot l'alumnat. Volem els recursos humans i materials necessaris per a una educació inclusiva i de qualitat, tal com mana el Decret d'educació inclusiva de Catalunya (Decret 150/2017). No volem que les famílies actuïn de finançadores de les administracions i hagin de pagar la falta de recursos de les escoles i instituts.

Exigim que la inversió en educació pública sigui una prioritat de les polítiques públiques i que s'hi destini el 6% del PIB, com recomana la Llei d'Educació de Catalunya i com reclama la ILP «del 6% del PIB per educació», presentada al Parlament de Catalunya amb més de 50.000 signatures.

Amador Pisabarro

Els consells de participació són útils?

Serveixen per a res?

Els Consells de Salut són organismes de participació veïnal de l'Ajuntament de Barcelona i estan presidits pel regidor de cada districte o pel conseller/a de Salut en qui delega. Els consells no poden aprovar normes ni fer-les complir, la seva funció rau a promoure la participació, generar consens i d'altres funcions encapçalades per verbs tals com: facilitar, impulsar, afavorir... i coordinar entitats i ciutadania amb els serveis o àrees municipals competents.

Molt plàcid i còmode, si no hi ha conflicte! Però el conflicte és permanent perquè l'alternança en l'administració del poder comporta l'alternança de polítiques que no sempre coincidiran amb les reivindicacions de la ciutadania i les diverses entitats del teixit associatiu.

Davant d'aquest fet objectiu, l'aspiració, i la tendència natural de qui governa, és convertir els consells en òrgans sense polèmica, en canals receptors i distribuïdors d'informació, amb la ciutadania reduïda al paper d'òidra, passiva. Però seria un error que els agents socials, el veïnat, acceptés el paper de subjecte que escolta sense intervenir. I encara seria pitjor si s'acceptés fomentar la participació acrítica, perquè les polítiques transformadores

necessiten l'aliança activa de la ciutadania. Si per la via de la pràctica els consells accentuen la relació vertical, no hi haurà participació o serà falsa.

Els consells de participació han de ser públics i, a priori, amb l'ordre del dia i la documentació que pot acompanyar-lo a l'abast dels participants; i, a posteriori, amb la difusió de l'acta i la transmissió del vídeo corresponent. L'ordre del dia ha de ser consensuat tenint en compte el temps de què es disposa i l'oportunitat dels temes que es discutiran. Al veïnat no se li hauria de negar la introducció d'almenys un tema ni la publicitat del document que l'acompanya.

Això és el que va passar el 22 de febrer en el Consell de Salut de Sant Martí. No formava part de l'ordre del dia la reivindicació de revertir les retallades fetes per l'ICS (Institut Català de la Salut) a la mediació comunitària en la traducció d'idiomes al CAP del Besòs, malgrat anar avalada per entitats, professionals i veïnat: 27 entitats, escoles i serveis; 445 adhesions, de les quals 48 eren de professionals sanitaris, i 370, de veïnes, veïns i usuaris.

La sessió del Consell va començar amb picabaralla, denunciant els fets esmentats i per què no s'acceptava l'oferiment de discutir el

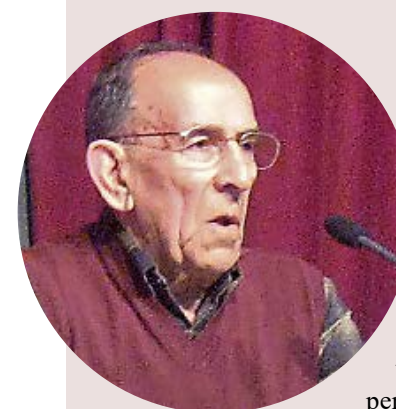
tema en l'últim lloc del debat. Finalment la presidenta va ser sensible i amb bon criteri va situar el tema com a segon punt de l'ordre del dia.

Per què s'havia produït la retallada en les hores de traducció del Besòs per part de l'ICS? Doncs per a estalviar diners, ja que consideraven que els traductors no estaven fent traducció el 100% del temps que estaven al Centre. Això va ser negat per l'adjunt a la direcció del CAP que era present i va explicar que era una mala manera de valorar el servei, perquè tampoc els cirurgians i els metges que estan d'urgència estan tot el temps de guàrdia fent intervencions. I nosaltres encara hi podríem afegir que tampoc els bombers estan tot el temps apagant focs. Va intervenir, també, una noia jove pakistanesa en un perfecte català explicant que el problema es plantejava en la primera generació migrant de les famílies.

I què plantejava la Coordinadora de Salut de les AAVV del Districte? Doncs que, donat que la reversió de les retallades estava en mans de l'ICS i no de l'Ajuntament, se sol·licitava l'empara del Regidor i del Consell Municipal del Districte per tal que exercís de mediador amb l'ICS. Si així es feia, els seus conciutadans l'hi agrairien.

Josep Vallhonestà

Recordant Manel Martínez

Ara que als 94 anys ens ha deixat, l'AVV del Poblenou volem expressar públicament el nostre reconeixement i agraïment per la lluita per la millora del barri que va portar a terme Manel Martínez, el Manolo per a nosaltres.

El seu compromís ha estat exemplar i molt productiu. Amb la seva implicació vam aconseguir a finals del segle XX vèncer les fortes reticències de l'Ajuntament a aprovar un Pla d'Equipaments absolutament necessari en un barri que estava en creixement i que ni tan sols tenia una biblioteca pública. Va ser el primer Pla d'Equipaments de la ciutat, que després es va reproduir en altres districtes. També, obrint camí el Manolo, per primera vegada a Barcelona vam obtenir que el 30% dels habitatges públics fossin destinats a la gent del barri, criteri assumit arreu en endavant en les promocions públiques. Això va ser gràcies a la campanya "Volem Seguir Vivint al Poblenou", d'ara fa vint anys, quan començava el 22@. Però sobretot la seva preocupació era la lluita per la millora de la sanitat pública. Fa poc el Manolo ens recordava l'anècdota que després de tenir una reunió infructuosa amb el Conseller de Salut de la Generalitat perquè fessin un nou CAP al Poblenou, que es negaven a fer adduint que no tenien disponibilitat econòmica, ell, tot empipat, en acabar la reunió es va aixecar assenyalant el Conseller amb el dit i va esclatar: "Vostè serà el responsable del daltabaix sanitari que hi haurà al Poblenou si no hi ha aquest centre". Al cap de cinc dies va rebre una trucada notificant-li la decisió de fer el CAP de Ramon Turró.

El Manel, o el Manolo, era conscient que els canvis socials són col·lectius. L'organització i la mobilització al carrer és bàsica. Quantes assemblees i manifestacions hem convocat amb ell al davant! Venia d'una tradició comunista en què l'abnegació era un valor militant. Mai es vantava de la repressió franquista que havia patit, l'exili, les greus tortures de la policia el 1958 arran de la vaga de tramvies de l'any anterior quan el van detenir i després, la presó.

Aquest andalus nascut a Almeria que als 17 anys va venir a Catalunya, on el sou que cobrava de paleta amb prou feines li arribava per pagar una habitació on dormir. Autodidacte, va començar a estudiar història estant a la presó, una matèria que l'apassionava. I va aprendre a estimar molt Catalunya, així com va estimar molt la Isabel, aquella protectora del Poblenou que, sense conèixer-se, estant el Manolo a la presó, va fer de pont amb l'exterior, i amb qui després es va casar. El Manolo sentia que tenia un deute molt gran amb la Isabel, i els darrers anys es va dedicar íntegrament a cuidar-la.

La seva integritat el va portar al llarg de la vida a ser al lloc on creia que havia de ser, costés el que costés, amb entrega i passió.

El 2003 va ser reconegut amb la Medalla d'Honor de la Ciutat, però com que la memòria és feble és per això que, en reconeixement de la seva tasca i determinació, demanem que el CAP de Ramon Turró porti el seu nom.

AVV del Poblenou

Coordinadora de gènere

A proposta de la Coordinadora d'Entitats del Poblenuu s'ha reiniciat la coordinadora de gènere que es va intentar posar en marxa l'any passat sense gaire èxit. En el primer contacte d'aquesta segona etapa s'ha aconseguit aplegar diverses entitats: Coordinadora d'Entitats, In Via, Associació de Veïns i Veïnes del Poblenuu, Casal de barri Bac de Roda, Castelleres i La Colla del Drac..., però en calen moltes més.

La finalitat d'aquesta trobada va ser constituir una xarxa amb la representació i participació activa de diverses associacions, col·lectius i entitats del barri del Poblenuu amb implicació feminista per coordinar les accions del barri i la lluita per l'empoderament de les dones contra els valors patriarcal i contra tot tipus de violències de gènere. En una societat en què cada dia augmenten les diferències i les injustícies, en què les discriminacions i la violència envers les dones estan a totes les portades dels noticiaris, fa falta més implicació veïnal i arrelament en el conjunt de la xarxa associativa i pro-

ductiva del barri si volem canviar alguna cosa i erradicar aquesta lacra.

L'objectiu primordial d'aquesta comissió de gènere seria aconseguir un barri segur per a les dones de totes les edats, de les més joves a les més grans, i de totes les procedències, des de les poblenovines de tota la vida a les noves poblenovines. És per aquest objectiu que l'anàlisi i el descobriment dels espais no segurs seria una de les primeres actuacions que es voldrien portar a terme un cop consolidada la coordinadora i a partir d'aquí plantejar mesures preventives adequades com, per exemple, la configuració d'una xarxa de punts liles permanents.

Una implicació decidida i unitària del barri en la lluita contra les violències de gènere, suposa que tant a les festes del barri, festa major i Festes de Maig, com cada dia de l'any tota la ciutadania tingui consciència que el Poblenuu és un barri amb tolerància zero pel que respecte a la violència masclista. Per fer aquest moviment fort i estable és

necessària una organització que pugui aixoplugar tota la xarxa de col·lectius i entitats feministes de forma autònoma, en la qual totes ens sentim a gust i representades. Es proposa, doncs, un espai que sigui el centre i el punt de referència per a l'organització de la xarxa, un punt d'informació, de reunió per a totes les dones del barri. Es planteja la possibilitat de reivindicar la casa de l'Assumpta del final de la Rambla com a lloc emblemàtic on va viure una dona defensant aquell espai fins als seus últims dies i protegint-lo de l'enderrocament amenaçat per l'explotació immobiliària.

Finalment en aquesta reunió es planifica organitzar una primera acció conjunta i unitària al barri entorn el dia 8 de març, Dia Internacional de les Dones. Es tracta de visualitzar per xarxes algunes dones del barri que han contribuït a fer un barri més feminista. Seria un primer intent de caminar juntes en la reivindicació del feminisme al barri.

L'AVV del Poblenuu donarà suport a totes les accions conjuntes que surtin d'una organització comunitària oberta a totes les entitats feministes del barri sense exclusió perquè la condemna de la violència de gènere i la denúncia del patriarcat és cosa de totes i la lluita contra les desigualtats i la discriminació ens uneix i ens fa més fortes per aconseguir un món millor i més just.

Visca el 8 de Març, dia internacional de les dones! Juntes ho podem tot!

Carlota Falgueras i Marsal

Comissió de gènere de l'AVV del Poblenuu

Dues dones palestines

El 7 d'octubre passat, les milícies palestines de Hamàs van realitzar un atac per sorpresa al sud d'Israel, segrestaren unes 250 persones i causaren la mort de més de mil. La represàlia per part d'Israel no es va fer esperar, i des d'aleshores més de 30.000 palestins han mort a la Franja de Gaza, sobretot infants i dones. Aquesta guerra engegada pels israelians contra els palestins de la Franja de Gaza ha degenerat en un autèntic genocidi.

Estem parlant de persones amb nom i cognom, com aquestes dones a qui des d'aquest espai volem retre homenatge. Es tracta de dues palestines feministes lluitadores pels drets de les dones, que van morir en bombardejos de les forces israelianes a la Franja de Gaza: l'artista Heba Zaqout i els seus dos fills petits, morts el 13 d'octubre, i la poeta palestina Hiba Kamal Abu Nada, morta el 21 d'octubre.

Heba Zaqout

L'artista visual Heba Zaqout va néixer el 1984 al camp de refugiats d'Al Burejj de Gaza. El 2003, es va llicenciar en disseny gràfic. Quatre anys més tard, es va graduar a la Universitat Al-Aqsa de Gaza, especialitzant-se en be-

lles arts. Poc després es va convertir en professora d'art en una escola pública de Gaza.

Va participar en moltes exposicions locals i internacionals. La majoria de les seves obres van profunditzar en la identitat nacional i en la temàtica de gènere. El 2021, realitzà una exposició individual titulada 'Els meus fills en quarantena'. En paraules seves: "Les meves pintures estan plenes de cases, minarets, cúpules i esglésies palestines per emfatitzar la identitat palestina i l'existència palestina".

Al seu últim post, va publicar dotzenes de dibuixos d'una Jerusalem d'ensurts, amb la mesquita d'Al-Aqsa envoltada de focs artificials.

En una publicació escrita unes setmanes abans de morir, Heba Zaqout va dibuixar una dona trista sostenint un colom de la pau i va escriure: "Sempre estem buscant seguretat en les nostres vides. Pot ser que la trobem en l'amor, però continuarem buscant-lo".

Tot el que queda de la seva feina es troba tan sols a les xarxes socials, perquè no només van bombardejar casa seva i els seus fills, sinó que van esborrar els rastres de la seva creativitat.

Hiba Kamal Abu Nada

L'escriptora Hiba Kamal Abu Nada, nascuda el 1991 a la Meca, s'havia graduat en bioquímica a la Universitat Islàmica de Gaza, va exercir com a professora i va completar una mestria en nutrició clínica. A més va ser una de les poetes i novel·listes feministes de Gaza de més talent, una referent en la lluita pels drets de les dones. La seva novel·la *L'oxigen no és per als morts* va quedar en segon lloc en el Premi Sharjah a la Creativitat Àrab.

Poc abans de la seva mort havia escrit: "Si morim, sabem que estem contents i fèrms, i transmetem en el nostre nom que som persones de veritat... Oh, Déu meu- Hiba".

Aquest és el seu últim poema, escrit el dia abans de ser assassinada enmig dels atacs d'Israel contra Palestina: «La nit a la ciutat és fosca, excepte per la brillantor dels míssils; silenciosa, excepte pel so del bombardeig; aterridora, excepte per la promesa tranquil·litzadora de l'oració; negra, excepte per la llum dels màrtirs. Bona nit».

Avui l'exèrcit d'Israel manté l'ofensiva militar a la Franja de Gaza, on creix amb força la crisi humanitària que han deixat cinc mesos de guerra.

Carmen Martorell

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenuu.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 9-14h i 17-20h / dissabtes, 10-14h

Joan Valls
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªª
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenuu, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

GELATERIA FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenuu, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

10 anys, la Taula Eix Pere IV celebra aniversari

Els barris del Poblenou, Provençals del Poblenou, el Parc i la Llacuna del Poblenou i els barris veïns que ocupen la franja marítima més al nord-est de Barcelona, van esdevenir al llarg d'un període que va des de finals del segle XVIII, tot el XIX i fins als anys 80 del segle XX un dels cors principals de la industrialització de Catalunya, i evidentment de l'Estat espanyol. El 'Manchester català' s'estenia sobre aquest territori que fins al segle XVIII era un espai amb abundància d'aiguamolls.

Quan les elits burgeses barcelonines, noves elits sorgides a cavall del franquisme, i el projecte internacional de divisió del treball de l'Europa occidental van decidir acabar pràcticament amb la industrialització catalana, fins i tot molt abans, ja als anys 60, aquestes elits ja somiaven amb especular i fer-se amb el territori de prop del mar, el litoral barceloní i la Ribera, lloc ideal per a desenvolupar projectes turístics i d'especulació immobiliària.

Al Pla de la Ribera impulsat per l'alcalde Porcioles, franquista emblemàtic, pla que va fracassar per l'oposició veïnal i també per confrontacions entre les mateixes elits, li han succeït altres plans especulatius immobiliaris com la Vila Olímpica, el Fòrum de les Cultures i ara recentment l'anomenat 22@; plans especulatius d'alt nivell, en què les antigues burgesies barcelonines ja no representaven més que una classe àvida de seguir acumulant capital amb l'especulació, i sorgeixen nous actors com fons d'inversió internacionals i fons voltor, multinacionals, etc., que han anat pressionant a través dels seus lobbies els governs municipals barcelonins per fer possible els seus plans de seguir terciaritzant la capital de Catalunya, i moure

una nova indústria basada en allò que s'anomena «indústria tecnològica i digital». Tot plegat per continuar generant plusvàlues en favor d'un sector molt petit de persones, i evidentment amb un impacte molt negatiu cap a la majoria de la població barcelonina habitant d'aquests barris. L'impacte de la gentrificació i la pressió a l'alça dels preus del pam o del metre quadrat són efectes d'aquest projecte.

Al bell mig d'aquest desori (sobretot per a la gran majoria, no per a qui el planifica), neix la Taula Eix Pere IV el 2014, una nova iniciativa veïnal en un nou context social, econòmic, cultural i polític, molt diferent del que havien estat altres moviments veïnals sorgits a finals dels 60 i 70 del segle XX. Les pretensions de la Taula Eix Pere IV, que agrupa diversos sectors del territori, des de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou (que d'antuvi en són els principals impulsors) fins a nombrosos veïns i veïnes del territori, cooperatives i entitats diverses, i altres actors socials, van ser en tot moment fer un seguiment crític del Pla urbanístic 22@, fer un seguiment de la re-urbanització del carrer Pere IV, la dinamització de tot el seu entorn vetllant per recuperar espais degradats, abandonats i buits i promoure noves iniciatives econòmiques basades en l'impuls del cooperativisme i de les economies solidàries, mirant de recuperar i rehabilitar el patrimoni industrial, solars i locals comercials per a usos que beneficiïn al veïnat i projectes de barri.

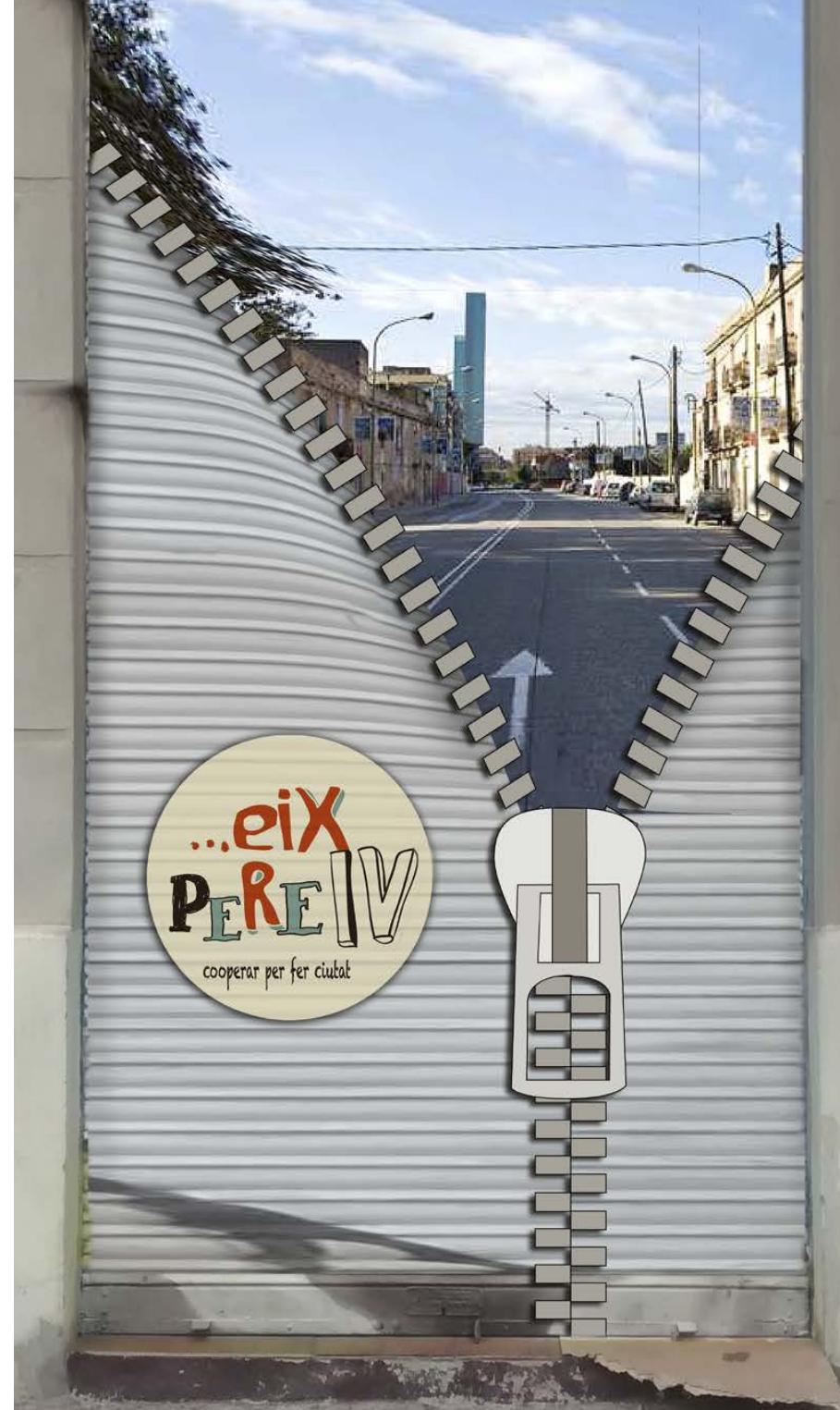
Aquests eixos de treball i estratègia són els que han configurat la Taula Eix Pere IV, i actualment són el motor de l'acció i del treball en el territori de l'entitat. Algunes de les actuacions més emblemàtiques de la Taula han estat:

- Procés participatiu sobre les necessitats del veïnat a tot l'Eix Pere IV
- Campanya de conscienciació de grafitis «Dona la cara per Pere IV»
- Jornades Cooperar per fer Ciutat
- Dinamització i gestió de la Sala Perequartu de Can Ricart
- El Traster de Can Ricart, mercat d'intercanvi a la placeta
- Impuls de les Economies Cooperatives, Socials i Solidàries
- Dinamització i reurbanització del passatge Trullàs
- Gestió cívica del Casal de Ca l'Isidret
- Manifest per un Poblenou Cooperatiu
- Pacte "Cap a un Poblenou amb un 22@ més inclusiu i sostenible"
- Campanya Can Ricart Cau i Pressupostos participatius per aconseguir la nau annexa de Can Ricart
- Campanya de creació de grups de consum ecològic «Ajudem al camp des dels barris»
- Dinamització futura plaça de Manel Andreu (espai antiga estació transformadora d'electricitat)
- Participació a les festes majors dels barris del Poblenou, de Provençals del Poblenou i de la Verneda de Sant Martí
- Impuls Xarxa Local d'economia social i solidària
- Suport, assessorament, acompanyament i facilitació d'espais per als nous projectes que sorgeixen del veïnat als barris
- Mapa social del Poblenou i Sant Martí
- i moltes més coses que hem fet i aconseguit gràcies al suport de totes vosaltres.

La Taula ara mateix es configura com una plataforma veïnal viva i activa, amb més de cinquanta adherides i sòcies, entitats cooperatives, persones, associacions i col·lectius, que manté viva algunes reivindicacions estratègiques en el territori: Can Ricart pel barri, plaça Manel Andreu, dinamització veïnal de la placeta de Can Ricart, amb activitats, passatge Trullàs/Jardín de las Mariposas, Espai Perequartu i nau annexa (dins de Can Ricart) espais de promoció de l'economia solidària i cooperativa, Casal Ca l'Isidret per al barri i amb gestió comunitària, Menjador i Cuina comunitaris a Ca l'Isidret, oberts i per al barri...

És per això que **ho hem de celebrar amb totes vosaltres**, i estarem encantades que vingueu per les Festes de Maig del Poblenou, concretament el dissabte **18 de maig a la placeta de Ca l'Alier** (entre els carrers de Pere IV i Fluvià), punt estratègic que cal aconseguir per al nostre veïnat per fer front a tanta especulació d'oficines i hotels encoberts en residències per a estudiants d'alt nivell adquisitiu.

Taula Eix Pere IV

Amb aquesta convocatòria de l'any 2014 va començar tot

Situació de precarietat dels Plans de Desenvolupament Comunitaris

El 31 de desembre del 2023 acabava el període d'execució i la corresponent subvenció dels Plans i Processos de Desenvolupament Comunitaris (PPDC) de la ciutat de Barcelona per al bienni 2022-2023. A mitjan febrer del 2024 encara no havia estat publicada la nova convocatòria de subvencions biennals per al període 2024-2025, prevista per a la tardor (setembre-octubre) del 2023 i finalment publicada al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona el dilluns 19 de febrer.

Un retard de gairebé cinc mesos en la publicació de la subvenció que provoca el consegüent ajornament de la seva resolució i, per tant, l'endarreriment en l'adjudicació del pressupost necessari per

a l'execució dels projectes de desenvolupament comunitari als barris. Aquest escenari força les entitats gestores dels PPDC a mantenir i sostenir el treball comunitari i compromís amb llurs territoris amb recursos propis, sense cap suport econòmic ni garanties de continuïtat per part de les institucions.

Es tracta d'una situació insostenible que tensa econòmicament les entitats gestores, aboca a la precarietat el personal tècnic dels projectes (unes trenta-dues persones aproximadament) tot perjudicant els barris i les comunitats interpellades pels tretze processos comunitaris de Barcelona.

Aquesta demora, sense antecedents ni explicacions, per part dels òrgans de

govern municipals en la gestió per a la publicació d'una de les principals subvencions (cofinançada amb la Generalitat de Catalunya) per a projectes comunitaris de llarga duració i amb trajectòria plurianual, se suma al tancament anunciat del servei de Vila Veïna i deixa la ciutat, el seu teixit associatiu i veïnal, en la incertesa amb relació a les polítiques socials i comunitàries previstes per al futur.

El canvi de govern del maig passat, la reestructuració interna a l'Ajuntament, amb la recol·locació d'Àrea de la Direcció d'Acció Comunitària i l'absència d'un clar referent polític per a les polítiques comunitàries, desemboca en la prolongada manca d'una interlocució vàlida, canal vàlid d'informació i explicacions pertinents i, per tant, del bàsic exercici de responsabilitat política del govern davant la ciutadania, garantia mínima i essència del model de democràcia representativa.

En aquest context de total desconcert entorn de la línia del govern i preocupació pels canvis en les polítiques públiques municipals, la Xarxa de Plans i Processos Comunitaris de Barcelona, a través d'un manifest conjunt, demanava responsabilitat política perquè s'agilitzés el procés de publicació i adjudicació de la subvenció i que es facilitessin a les entitats gestores les garanties necessàries per a l'execució dels projectes en el període previ a la resolució.

Al Poblenou, Apropem-nos ha rebut la solidaritat i suport del teixit associatiu que s'ha adherit al manifest: Amics del Moviment Quart Món, Taula Eix Pere VI, Hospice.cat, Antígona-procesos participativos, i també dels serveis públics amb qui treballem.

En la mateixa línia, la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona emetia un comunicat de premsa el 5 de febrer, en què remarcaven la necessitat que "les raons dels canvis i l'avaluació de les polítiques formin part d'un procés compartit entre Administració i ciutadania. I per això demanem una clarificació urgent dels possibles canvis, i un diàleg franc amb les entitats i els barris".

Apropem-nos/PDC Poblenou

MANIFEST

CONTRA EL RETARD I LA PRECARIETAT DELS PLANS COMUNITARIS DE BARCELONA

Davant del retard en la convocatòria biennal dels Plans de Desenvolupament Comunitaris i dels dos Processos Comunitaris de cara al 2024-2025 i, a més, davant la falta d'una direcció política en l'àrea d'Acció Comunitària, volem exigir que es pugui arribar a un acord de continuïtat en l'àmbit de ciutat i agilitzar aquest tràmit, ja que moltes entitats no podran suportar aquesta situació.

Aquest retard i falta de comunicació amb l'actual Ajuntament de Barcelona implicarà:

- Major precarietat per a les entitats gestores dels plans, que, en cas que puguin, han d'assumir la despesa de contractar les treballadores. Alguns barris es quedaran amb el pla congelat fins que no surti la nova convocatòria.
- Greuge laboral per al conjunt de persones treballadores dels plans, unes 34, que no tenen assegurada la continuïtat i poden estar obligades a acabar a l'atur.
- Greuge comunitari important per als 17 barris, ja que es poden deixar de fer feines comunitàries, els diversos projectes, treball en xarxa i accions amb entitats per falta de recursos. Suposa un impacte molt negatiu per a les persones i grups comunitaris dels barris (majoritàriament persones molt vulnerables), amb un impacte molt negatiu a llarg termini en deixar els plans congelats.

Fem apel·lació a la responsabilitat de l'Ajuntament en el manteniment de la convivència als barris a través de l'acció comunitària desenvolupada pels Plans Comunitaris.

L'Arxiu Històric del Poblenou va ser guardonat el 2023 amb la Medalla d'Honor de Barcelona "per la seva contribució a la recuperació i manteniment de la memòria històrica del barri del Poblenou".

L'objectiu fundacional de l'Arxiu va ser la preservació i la recerca de la història del barri. També ha treballat per la recuperació del patrimoni industrial i ha col·laborat amb les altres entitats del Poblenou en les reivindicacions ciutadanes per millorar la vida dels veïns. Entre les peces del patrimoni que s'han recuperat destaca Can Ricart, Can Saladrigas i la Torre de les Aigües del Besòs. Can Saladrigas va ser una iniciativa dels primers anys de l'Arxiu i en aquesta reivindicació va comptar amb l'ajuda de l'Associació de Veïns que s'hi va adherir i hi va col·laborar activament. Es va aconseguir rebaixar l'índex d'edificabilitat privada i les naus centrals de l'antiga fàbrica es van convertir en un casal d'avis, una biblioteca, el Centre d'Imatgeria Festiva i un institut de secundària.

De totes les peces industrials recuperades destaca per la seva importància arquitectònica i històrica la Torre de les Aigües del Besòs. La lluita per recuperar aquesta construcció singular va ser llarga i feixuga amb diversos obstacles burocràtics i d'altres de curiosos com ara que no es va poder intervenir a la torre durant un temps perquè a dalt de tot hi havia fet niu una parella de falcons

pelegrins, que és una espècie protegida. La intervenció de l'Associació de Veïns va ser clau per desencallar els tràmits. Actualment, la Torre és la seu de l'Arxiu Històric i es fan visites comentades per visitar el monument. Per als investigadors i per a tots els veïns interessats a conèixer els fons documentals i fotogràfics, l'Arxiu està obert dimarts i dijous de 10 a 12 h del matí i cada tarda de 5 a 7.

L'Arxiu publica cada any la revista *Icària*, de divulgació històrica. Tant la revista com el fons fotogràfic es poden consultar en línia. En aquests moments dos investigadors de l'Arxiu estan treballant en la catalogació de les xemeneies del barri i en la cartografia. Aquest darrer treball, ja molt avançat, ha merescut grans elogis per part dels professionals del sector. Aquest gener de 2024 l'Arxiu ha presentat el llibre titulat *La pell del Poblenou*, que és un recorregut per l'art expressat en les parets i en els rètols. Altres membres de l'Arxiu han realitzat monografies sobre algunes de les entitats del barri, com ara l'Ateneu Democràtic Regionalista, l'Ateneu Colón i l'Aliança. Ara està en curs un treball sobre les acadèmies escolars del Poblenou i una monografia sobre el Club Esportiu Júpiter.

A més, l'Arxiu organitza de forma regular conferències sobre temes històrics, visites guiades pel barri i un equip d'avis savis va a les escoles i instituts a explicar història. També ha orga-

nitzat exposicions com la que va dedicar el 2022 a la pintora Neus Martín Royo o al dibuixant Manuel Puyal.

L'Arxiu Històric del Poblenou va ser fundat el 1976 per tres joves amb la intenció de recuperar la memòria del barri i contribuir a la naixent democràcia. El desembre de 1976, amb el suport de l'Associació de Veïns del Poblenou i de l'Aliança, van exposar, a la rodona de la Rambla amb Ramon Turró, les primeres fotografies antigues aconseguides en les cases dels seus familiars. La iniciativa va tenir una gran acollida i el que va començar com un modest arxiu fotogràfic familiar s'ha convertit en un important fons fotogràfic de més de 20.000 instantànies i en un centre de documentació i recerca de la memòria del barri.

Des de la seva fundació, l'Arxiu ha comptat amb la col·laboració de més de 250 persones, i totes han treballat de forma voluntària. Actualment té 300 socis. Durant els 48 anys d'existència, l'Arxiu ha publicat una vintena de llibres, deu vídeos i nombrosos opuscles de temàtica històrica. El 2006 va impulsar una gran exposició sota el lema "Fet al Poblenou, des d'un gafet a un avió", amb el material de la qual es va editar un llibre que ha resultat ser el més venut de la llibreria Etcètera. Només en aquesta llibreria se n'han venut més de 1.700 exemplars, per davant d'*El codi Da Vinci*, que ocupa la segona posició amb 600 exemplars.

Maria Favà Compta

Canvis al comerç Canvis d'estil de vida

La bodega El Vinyet era a la Rambla, el carrer més emblemàtic del barri. I potser un dels carrers on hem vist més canvis i transformacions del comerç. En la nostra infància hi havia una gran diversitat de botigues, moltes de queviures i roba de vestir. Però amb el temps les circumstàncies han anat canviant i tematitzant. A la dècada dels 90 tot eren agències bancàries i immobiliàries, que van plegar amb la crisi de 2008. Ara la majoria són bars i restaurants. El comerç és reflex del model de vida, dels canvis tecnològics i de les modes globals perquè Barcelona és una ciutat molt més oberta al món. El turisme ha transformat els carrers i la vida al barri com va passar anys enrere amb la bombolla immobiliària i la febre de les hipoteques quan els tipus d'interès eren baixos.

El nucli comercial del Poblenou girava encara no fa tres dècades entorn del mercat de la Unió i el Cor Comercial de Marià Aguiló. Avui el casc antic reté encara l'activitat comercial però el barri s'ha eixamplat i l'oferta comercial s'ha expandit també a molts altres indrets, dominant l'oferta de supermercats de grans cadenes alimentàries com Condis, Bonpreu, Mercadona, entre altres. El mercat municipal es va remodelar entre 2004 i 2005 i va perdre una bona part de les parades en favor d'un Mercadona que ha ocupat la planta superior i que just acaba de tancar. La competència entre aquestes cadenes és ara més ferotge que mai, i això s'està notant també entre les petites botigues del barri. Les causes de tancament són diverses i abracen entre la jubilació (molts d'aquests negocis són familiars), l'augment dels lloguers, la competència de grans superfícies i els canvis d'hàbits de la població.

No obstant això, es troba a faltar una intenció més enèrgica per part de les Administracions per ja no protegir, sinó promoure el petit comerç pel valor que té la familiaritat i les relacions ciutadanes com a fonament de la convivència. També per la sostenibilitat ambiental d'un consum de proximitat que elimina transport i garanteix la traçabilitat del producte. Inclús perquè ajuda a fer estructura social i urbana ocupant plantes baixes que dinamitzen el barri i eviten una especialització excessiva del carrer empobrint la vida de barri.

Montse Rius

«El Vinyet era com un petit casal de barri on l'acollida, les amistats i l'activisme veïnal donava sentit a estar rere el taulell. Els joves, però, ara ja no van tant a la botiga.»

A VOLAPIÉ, a la Montse, la del Vinyet

El vino no es lo que era, droga popular sencilla que aligeraba la lengua, aflojaba el esqueleto, tambaleaba las piernas, ideal para olvidar y echar penas afuera.

Uvas doradas y negras de una planta tan briosa que muerta en invierno espera que vengan rayos del sol a explicar la primavera.

No es el mismo el hortelano, ni el payés en sus haciendas, las máquinas han venido a arruinar sus herramientas.

Elegantes bodegueros, sommeliers con sus probetas ponen caldos de alto precio en las suntuarias cenas mientras pueblos y ciudades cierran cálidas tabernas.

En las casas ya no entra la garrafillo cester, la expulsó de nuestras vidas el plástico, el dibujo y el diseño en la botella.

Supermercados ingentes que funden con sus ofertas a esforzados productores y tiendecitas discretas.

Por esto, amiga, ya no eres del barrio la bodeguera, el dinero ha derrotado tu saber y tu paciencia, tu atención aconsejando la compañía en nuestra mesa.

Tú eras más que negociante de la compra y de la venta tras el mostrador afable de los vecinos que esperan media arroba de buen vino y una charla inteligente con Montse, amiga despierta.

Con honda melancolía por nuestro barrio con pena se comenta en varias lenguas... "el Vinyet chapa su puerta". El vino no será el vino ni el aceite en la aceitera, ni el pepino es ya pepino ni las peras son ya peras, pero tú siempre serás

la añorada compañera, la que reinaba en la Rambla, solidaria, siempre dispuesta al abrazo, a la lucha y a la liberada gresca.

La que vino ya no vende, regala sonrisa fresca y seguirá resistiendo con mujeres a su vera brindando llenas las copas de vida y rotunda fiesta cuando de noche la luna cuelga del barrio en verbena y la Flor de Maig anuncia... ¡"las calles se van de fiesta"!

Paco Aroca

(El Vinyet)

El Vinyet és una de les botigues del Poblenou que els darrers mesos ha tancat la porta definitivament. També la Licorera del Poblenou i la farmàcia dels germans Giró Loperena, per citar alguns establiments amb veterania. No era el cas de la vinateria El Vinyet, que va obrir Montse Rius fa només dotze anys a la Rambla. La tradició del vi és heretada d'una família que ve del Baix Penedès.

La Montse, a més de botiguera, és una activista veïnal. El seu compromís amb el barri la feia present a les diverses activitats d'entitats i causes reivindicatives del Poblenou. El tancament definitiu, el mes de gener passat, va ser una festa de comiat que va oferir als amics i clients a qui va agrair els anys viscuts rere el taulell. Com ella diu, no va ser un moment de tristesa sinó de celebrar les coneixences i l'amistat de tantes persones. No té sentiment de dol a la fi d'aquest trajecte sinó d'agraïment.

D'on ve El Vinyet?

És com es coneix un indret del Vendrell, d'on procedeix la família. Els avis van començar a vendre vi a granel a la zona de Maragall, quan el vi es repartia a domicili, com ara les pizzes. Més tard a començament dels anys 50 es van instal·lar al carrer de Pere IV, en una zona avui desapareguda enmig del Parc del Centre del Poblenou. El pare es va fer càrrec de tirar endavant una bodega al carrer Bolívia que amb el temps la mare convertiria també en botiga de queviures.

Per què has tancat la botiga?

Vaig decidir tancar en el moment adequat, abans de veure'm amb deutes. Aquests darrers anys el mercat ha canviat molt. Ha canviat la manera de comprar, sobretot dels joves que ja no van tant a la botiga. Els joves compren al súper i per internet. Els canals de venda s'han multiplicat, ara també hi ha venda directa dels mateixos cellers que organitzen visites d'agroturisme. En definitiva, no es valora tant la relació personal a l'hora d'anar a comprar. No volen tenir rutines com abans que facilitaven una fidelitat amb la botiga del barri.

Hi ha negocis que es reinventen i troben noves formes de relació amb el client... Posem l'exemple de la llibreria Nollegiu, que han seguit altres llibreries a la ciutat, incorporant activitats i noves formes de relacionar-se amb la ciutadania que no és només despatxar darrere un taulell.

Però és que el marge de la venda a la botiga de vins és molt petit, i al final no et surten els números per fer front a les despeses de lloguer, assegurances, gestoria, impostos... Les superfícies comercials venen amb preus més ajustats perquè compren directament als cellers saltant-se la distribució. A més, el vi, a diferència d'altres productes alimentaris, no es fa malbé. No perd valor. Tot i així, jo he anat fent tota sola a la botiga només amb ajudes puntuals dels meus fills. Però el 2019 la cosa es va posar delicada, i després de la pandèmia, més. Els darrers anys s'ha anat perdent rendibilitat.

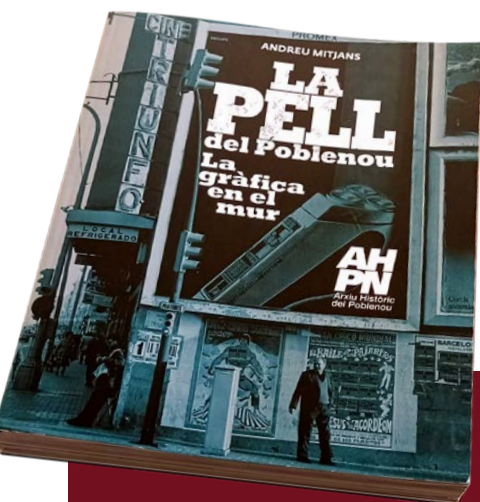
Així doncs, ens queixem perquè es perd el comerç de proximitat, i sovint ho atribuïm a un augment dels lloguers, però la causa és que hem deixat d'anar a la botiga.

En el meu cas no em queixo del lloguer perquè no era desmesurat. Jo m'ho he passat molt bé a la botiga. El Vinyet era com un petit casal de barri on l'acollida, les amistats i l'activisme veïnal omplia de sentit estar rere el taulell. He conegut gent i he fet moltes amistats. La bodega és un negoci tranquil que permet la relació i la conversa amb el client. Molts clients són els meus amics que conec pel seu nom, els seus fills i nets, sé on viuen. Quan venen a la botiga és com si em venen a veure i a saludar-me.

Els canvis en el teixit comercial responen a modes del moment?

Segurament hi ha modes que van i venen, i a vegades tornen. Quan els avis i els pares venien vi feien repartiment a domicili igual que ara molts altres productes que arriben a les cases per repartidors a domicili anomenats *riders*. Però ara no és el vi sinó el menjar i moltes altres coses que es compren per internet. Pot semblar estrany però el que jo he venut més a la botiga és el vi a granel. Com abans. Hi torna a haver venda a granel a botigues de nova creació, quan fa temps s'havia substituït completament per productes envasats. Tot va i ve.

Salva Clarós

La pell del Poblenou

La gràfica en el mur

Amb motiu de la publicació del llibre *La pell del Poblenou - La gràfica en el mur*, quedem amb el seu autor, l'Andreu Mitjans. Feia temps que no ens vèiem, ara viu a Badalona foragitat del seu barri, el Poblenou. "Ens vam conèixer a La Flor de Maig compartint lluites i murals", diu a la dedicatòria que m'escriu al llibre. Recordem que aleshores ell era el petit de la colla, però de seguida va destacar per l'habilitat pintant dibuixos d'estil "Aza-gra" a les parets. Per a aquest vailet, nascut al carrer Pere IV, l'esprai era inseparable de la nit. I aquesta habilitat creativa es va convertir en la seva vocació i professió: tota la vida ha treballat en l'àmbit de l'expressió gràfica.

Andreu, què t'ha portat a escriure aquest llibre?

De fet, aquest llibre sempre l'he portat al cap. De menut ja em fixava en els rètols que hi havia als carrers: els comercials, els murals, els dibuixos de plats de menús als vidres dels bars... Em preguntava sempre qui hi havia darrere.

Al llibre contemples tota mena de missatges comunicatius que han utilitzat les parets com a lleng, però no és un llibre de fotos.

No, però he fet un esforç per recollir multitud de fotos, algunes són meves i altres les dec a Lord Checa, Juli Azcunce, Lluís Olivé, entre molts més, i és clar, a l'editor del llibre, l'Arxiu Històric del Poblenou. A tots vull expressar el meu agraïment. Però no, no és un àlbum de fotos.

És un llibre molt visual on les fotos ocupen l'espai més gran de les gairebé 300 pàgines, però també hi ha molt de text, que per la seva importància, permet-me la crítica, no es mereix una lletra tan petita.

Hi ha molt a explicar. Pretenc sistematitzar i posar en context aquestes expressions, moltes d'elles efímeres. Darrere hi ha bastanta investigació acumulada i amb moltes referències. Penso que el llibre relata una història del Poblenou.

L'obra està dividida en quatre blocs cronològics: La construcció 1900-1930, L'adaptació 1930-1960, La decadència 1960-1990 i La runa 1990-2020. Explica'm aquesta estructuració.

Ho podríem simplificar dient que la primera meitat del llibre fa més referència a les expressions formals i legalment reconegudes, des dels esgrafiats de les fàbriques als elements elevats com les lletres gegantines fetes amb maons de "El Besòs" de la Torre de les Aigües, passant per rètols de ceràmica o pintura de moltes fàbriques i entitats. Parlo de la influència del modernisme i l'art-déco en la retolació artesanal de molts comerços. Sense oblidar l'impacte de les tanques publicitàries, la cartelleria dels cinemes del barri, les lones publicitàries, etc.

La segona part, fa referència a la utilització de les parets del barri com a mitjà espontani per a expressar les pulsions individuals, socials, reivindicati-

ves i artístiques. És el que anomeno el costat salvatge de la vida. Aquí tenim les pintades fetes en la clandestinitat, els murals pintats amb pinzell i pots de pintura de les organitzacions polítiques de la Transició o pintades del moviment veïnal demanant Càtex per al barri o un institut a Wad-Ras, i més recentment contra la gentrificació. També m'endinso en la important plasmació en el barri de *spray-art* com a aportació a la pintura de la música rap i la cultura hip-hop. Obres incompreses i tatxades de gamberrades per la gent gran mentre que aquests joves "escriptors" *Old School* se sentien connectats amb l'art *Wild Style* de les avantguardes novaiorqueses i estaven orgullosos d'haver conegut el fotògraf americà Henry Chalfant dedicat a enregistrar grafitis de tot el món.

Aquest estudi intenta emmarcar aquestes expressions artístiques en els corrents més enllà del barri, fins i tot internacionals. Quin impacte o relació hi havia en els que anomenen "residents".

Cal relatar les influències d'anada i tornada. El Poblenou, un barri aïllat fins fa no gaire, ha aconseguit modestament sobrepassar fronteres amb artistes d'aquí com Ramon Calsina, Subirachs o Gonçal Sobrer. Com a anècdota més recent explico com els membres del col·lectiu de joves Gomanou van saltar dels murs del barri al mur de Berlín, on encara van poder pintar un petit tros un

any abans que caigués. I si bé no tenim constància que Banski hagi deixat empremta en el barri, sí que altres activistes reconeguts d'art urbà internacional, com Jorge Rodríguez-Gerada, Jupiterfab o Bip Apollo, tenen repartida la seva obra en moltes ciutats del món entre elles als murs del Poblenou.

Al llibre recordes en tercera persona com els integrants de Gomanou van ser identificats per la policia per signar les vostres obres amb un nom tan sospitos, però el jutge va dictar que les úniques armes que teníeu eren esprais de pintura que a més concretament provenien d'un taller organitzat per l'Ajuntament. Hi ha hagut un reconeixement d'aquestes expressions?

L'any 2014 es tira endavant la cam-

panya "Dóna la cara" de la Taula Eix Pere IV en la qual es van pintar moltes persianes amb cares de veïnes. Darrere hi havia Rebobinart i es van posar a disposició dels artistes centenars de metres de "murs lliures" del Poblenou. Ha estat el primer cop que l'Ajuntament permetia la pràctica del grafiti.

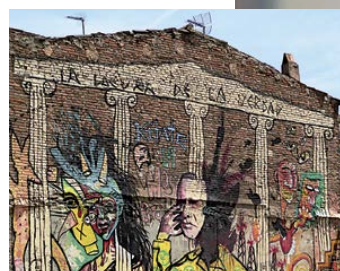
I per què ha estat precisament el Poblenou on hi ha hagut tanta profusió d'aquest tipus d'art?

Perquè en pocs llocs hi ha hagut tants murs mig abandonats per unes activitats econòmiques que estaven marxant del barri. El mateix motiu ha permès instal·lar-se al barri una comunitat artística que ha transformat naus en desús en tallers d'art. S'han donat unes sinèrgies molt interessants. Ara

això s'està acabant, només queden els autors més reconeguts. Mariscal va ser el primer a arribar i potser serà l'últim. La gentrificació afecta el veïnat i també els artistes. I les noves edificacions que s'estan aixecant no tenen murs sinó façanes de vidre i els rètols són pantalles de leds. Carrers freds sense el caliu de l'expressió humana.

Al pròleg del llibre, de Daniel Giralt-Miracle, membre de la Reial Acadèmia Catalana de Ciències i Arts, es destaca que aquest estudi pot interessar tant al Japó com als Estats Units i a les grans urbs del món. Nosaltres el trobarem aquí a tocar, a les llibreries del barri.

Joan Maria Soler

Tajín de carne

El tajín es un plato tradicional típico de Marruecos, puede ser de carne, pescado, carne picada, pollo o verduras. Se llama así ya que se cocina en el tajín, que es una cazuela de barro cocido y barnizado con una tapa en forma de cono.

Ingredientes

- Carne de ternera 1 kg (osobuco)
- 2 cebollas medianas, 4 ajos, aceite de oliva
- Ras el hanout (mezcla de especias marroquíes), pimienta negra y cúrcuma
- Canela en rama (2 unidades) y 2 hojas de laurel)
- Sal, perejil y agua

Para caramelizar las ciruelas negras:

- Ciruelas (1/2 kilo)
- 5 cucharadas grandes de azúcar, 1 cucharadita de canela en polvo, 1 rama de canela
- Agua

Para decorar:

- Semillas de sésamo, almendras fritas y huevos duros cortados

Elaboración

1. En un tajín o una olla a presión verter el aceite, la carne y dejar que se selle.
2. Una vez sellada, echar las cebollas picadas, el ajo picado, las especias y la sal. Dejar cocinar 3 min aprox. para que coja el sabor y echar un poco de agua (la carne suelta su propia agua). Cocinar 40 min aprox. hasta que quede tierna y reduzca la salsa.
3. En una cazuela aparte, echar las ciruelas, la canela, el azúcar y un vasito de agua. Caramelizar durante aprox. 25 min a cocción media/baja, hasta que estén bien.
4. Emplatar la carne, la salsa y por encima las ciruelas. Decorar espolvoreando semillas de sésamo y añadir almendras y huevos duros cortados.

L'Olla Solidària

En aquesta revista veieu que es parla de l'Olla Solidària. Us deixem amb la veu de les protagonistes.

Nos gustaría empezar esta nota de agradecimiento de parte del grupo L'Olla Solidària con estas palabras: “La lágrima que más duele no es la que cae de los ojos y resbala por las mejillas; esa puede secarse rápido con un beso o un abrazo, la que más duele es la que se arraiga en el corazón, cae en el silencio

y se hace grito en el alma.”

Así nos sentimos con la pandemia por no saber cómo ayudar ante tanta muerte, encerrados, enfermos, sin trabajo, sin poder llevar los alimentos a nuestra mesa... ¡Todo cada vez más difícil!

Así nació el grupo de L'Olla Solidària. Nos juntamos muchas mujeres jefas de familia y con el respaldo de Apropem-nos y de la Asociación de Vecinos,

pusimos en marcha nuestro proyecto, consiguiendo la ayuda del súper Veritas, en el que sus empleadas nos juntaban todo lo que podían en alimentos que ya no se podían vender. Su contención ya tiene muchos años y ha llevado a que muchas familias salieran adelante con lo básico, que son los alimentos.

Hoy, cuando la pandemia ya no trae los problemas de hace un par de años, seguimos en el Poblenou, en nuestro casal de barrio. Y hace un año se incorporó la ayuda del súper Bonpreu, al que tenemos que agradecer todo el apoyo para seguir alimentando a tanta gente que necesita. Las necesidades son distintas porque aunque muchos trabajan en lo que pueden, pagan pisos y lo que ganan no alcanza. Con la ayuda de los empleados de Bonpreu todo es más fácil.

Por medio de la revista, queremos decirles que agradecerles es poco por lo que debemos a cada uno de los empleados que, de forma voluntaria, nos están ayudando. Gracias, Veritas. Gracias, Bonpreu.

El tagín de vedella de la Nawal El Ghaoui

L'entrevista d'avui és interessant perquè la Nawal, una noia catalana d'origen marroquí, ens aporta una altra mirada.

El seu pare fa més de quaranta anys que viu a Barcelona, al Marroc va estudiar a la universitat, però aquí va treballar en una indústria; actualment està jubilat. El pare i la mare de la Nawal es van casar al Marroc, i la seva mare va anar a Alemanya on el seu pare estava treballant i li va fer els papers. D'allà va venir a Catalunya per reagrupament familiar. S'ha dedicat a les tasques de la llar.

A casa es parla català, castellà i àrab, que no volen perdre.

La Nawal, de 29 anys, té un germà un any més petit, de nom Mohamed. Sempre han viscut al Poblenou i han anat a l'escola pública. La Nawal, a La Mar Bella i al Front Marítim. Va fer formació professional d'administrativa, professió en què ha treballat durant quatre anys. La seva experiència a l'escola va ser sempre positiva i actualment és una dona casada i mare de dos nens, un de 3 anys, el Maher, i un altre de 8 mesos, el Yassir.

La família és de Tànger i mai ha perdut el contacte amb el Marroc perquè cada any la visiten. La Nawal va conèixer la seva parella per Facebook, ell era del poble de la seva àvia i van anar intimant fins que es van enamorar. Es van casar al Marroc, i des d'aquí va organitzar el casori seguint les tradicions de la gran festa de tres dies que tenen per costum. Diu que la va gaudir i va ser molt feliç.

El seu home estava contractat des de feia anys en una empresa de seguretat, però, en casar-se, ho va deixar tot, entorn, família i feina per venir a Barcelona, on també hi tenia família. Un cop aquí i fins que va aconseguir regularitzar-se va treballar en negre fent feinetes que li proporcionava la família. Després ha treballat amb contracte, però actualment està a l'atur. La Nawal li valora molt l'esforç per adaptar-se i aprendre la llengua. Ella li ha fet de mestra!

La Nawal té totes les arrels al Poblenou. Viu en un cinquè pis sense ascensor i força deteriorat, de dues habitacions i cuina i bany molt petits, pel qual paga 800 € al mes. Són molts diners però aquí té la mare a prop que l'ajuda amb les criatures i creu que difícilment trobaria res més bé de preu.

El nen gran va tenir problemes en néixer i està convençuda que a Sant Joan de Déu li van salvar la vida. Ara està bé però necessita controls periòdics.

La Nawal participa activament com a voluntària a l'Olla Solidària des de fa molts anys (en aquesta revista hi trobareu un escrit que han fet elles mateixes) i explica que no només és una ajuda important pel repartiment de menjar que els permet una alimentació saludable, sinó

que representa un suport mutu entre les participants. La majoria són dones procedents d'Amèrica llatina, algunes amb poc temps d'estada a Barcelona i en el grup se senten acollides i comparteixen relacions, espais de convivència, ofertes de treball... Ella és l'única catalana i els està ensenyant a parlar en català a partir del nom dels productes que es reparteixen i fent simulacions de com demanarien les coses si anessin al mercat.

A la Nawal no cal que li preguntem si li agrada Barcelona: aquesta és la seva terra i ajuda que altres dones també la sentin seva.

Montse Milà

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Barri amable

El dia 21 de febrer, a proposta del Taller d'Envel·liment Saludable, l'Associació de Veïnes i Veïns va organitzar un debat al voltant de com volem que sigui «un barri amable».

Les raons són moltes i molt clares, el barri, els carrers, els espais públics, han de ser accessibles i ajudar a fomentar les relacions entre persones, amables, amistoses i respectuoses. El que vagi bé per a la gent gran, anirà bé per a tothom.

Les persones que hi varen assistir, ho van fer participant activament en el debat i interessant-se per futures reunions o accions que millorin aquesta relació amb l'entorn i amb les persones.

Museu Terra

La Fundació Carulla trasllada la seu i obre una subseu del Museu Terra al carrer de Pere IV, a l'edifici del desaparegut Banco Popular.

Apropem-nos

Per Sant Jordi parlem llengües... al nostre barri

Participa en la diada amb un escrit, cançó, poema..., teu (en la llengua que vulguis) o de poetes que t'agradin, al voltant del que t'evoca SENTIR-TE BÉ AL TEU BARRI.

Què és per tu estar bé, sentir-te acollit, acollida, i part del barri? Què hi ha al barri que et fa estar bé? O, què hi voldries trobar?

Si t'agraden més altres formes d'expressió, també pots fer-nos arribar dibuixos, manualitats..., el teu art, la teva creativitat!

Envia el teu escrit o dibuix a llenguapropem-nos@gmail.com abans del 12 d'abril.

El 25 d'abril, si vols, el podràs llegir, representar o veure'l projectat a l'acte de celebració del Sant Jordi d'Apropem-nos al Centre Cívic Can Felipa.

S'albira una solució definitiva per a l'Ateneu

A El Poblenou volem donar veu a l'Ateneu del Clot en la seva reivindicació per consolidar espais de socialització als barris. L'Ateneu n'és un d'indiscutible.

L'Ateneu del Clot l'any 2023 va fer 45 anys. Una entitat particular, sense ànim de lucre, sorgida del nucli promotor de la reivindicació de La Farinera com a espai social del barri. Des d'aleshores, l'Ajuntament s'ha fet càrrec de proporcionar-li una seu: es fa càrrec del lloguer, com fa amb altres entitats, i l'arrendament acaba a final de gener de 2025.

Davant d'aquesta situació, el conseller del Districte va plantejar la possibilitat que l'Ateneu es traslladés on hi havia BiciClot, l'antiga Fàbrica

del Plom, propietat de l'Ajuntament. S'ha de dir que en aquesta nau hi cal fer un seguit d'actuacions, que encara no han començat. Provisionalment, ens ofereixen anar a un mòdul als terrenys de la Fàbrica del Plom, amb quasi la meitat de metres quadrats que té l'Ateneu actualment i que tindria la consideració de Casal de Barri.

Davant la negativa de l'Ateneu a aquesta proposta, es va acordar fer una reunió tripartida amb els propietaris del local actual per explorar la possibilitat de renovar el contracte de lloguer. En aquesta reunió, la propietat es va mostrar oberta a donar el temps necessari perquè es trobi una

solució definitiva.

La Modificació del Pla General Metropolità (MPGM) del Clot-Camp de l'Arpa, aprovat en comissió el mes de febrer passat, cataloga com a equipament el local del carrer Muntanya. Una possible solució seria que l'Ajuntament expropiés el local fins que s'acordi què fer amb aquest espai. Estem pendents que des del Districte ens cridin per començar a parlar de possibles solucions que donin estabilitat al projecte de l'Ateneu del Clot.

Des d'aquí volem donar les gràcies a les veïnes i veïns, entitats i organitzacions pel suport i escalf rebut.

Alfons Llopis

Xefo Guasch, l'enyorem

El dia 1 de gener iniciàrem l'any amb la fatídica notícia que en Xefo ens havia deixat i se n'havia anat des del seu paradís terrenal que era la caseta a les terres de l'Ebre. Lloc de mar i d'oliveres, de terra ferma i ambient càlid, que ell tant valorava. Un indret del que a veïnt gades ens havia compartit fotografies on es mostrava la seva faceta més vital i plaent i que encara avui, quan les mires de bell nou, ens transmeten les pulsions de la vida.

I amb la seva marxa, el veïnat del barri de la Plata hem quedat un poc orfes. Casa seva, Chez Xefo, havia esdevingut un veritable centre de barri enxarxat

amb un ecosistema urbà que anava des de l'escala estrictament veïnal a la urbana, de la dimensió quotidiana a la cosmopolita de manera tranquil·la i sense estridències. Era lloc de recollida de verdures de la Cooperativa la Plata, de projeccions cinematogràfiques, d'exposicions d'arts plàstiques i, seu dels Tallers Oberts Poblenou (TOP), d'esdeveniments de projectes gastronòmics, de gravacions televisives i cinematogràfiques i de tantes coses més.

Però també en Xefo era una persona implicada en el seu entorn de portes enfora, les problemàtiques del barri, l'interpel·laven i s'hi implicava. Des de la reivindicació de les superilles fins a la denúncia encara vigent de la tanca imposada a la plaça Mercè Sala. La seva presència afable i vital el feia un company crucial en les reivindicacions compartides.

L'enyorem, amb ell se n'ha anat un poc de tots. Ens quedem amb els episodis quotidians viscuts, amb els bons moments compartits, amb la teva gran amabilitat i extraordinària vitalitat.

Maribel Rosselló

Hotels i sequera

El darrer hotel inaugurat al Poblenou és la flamant torre Lab TwentyTwo del carrer Perú. En el seu portal on line el descriu com: "un suntuoso destino estará ahora disponible para los que buscan un alojamiento de lujo". I també declaren: "el compromiso del hotel con la conciencia ecológica es inquebrantable, garantizando que los huéspedes puedan disfrutar del lujo siendo amables con el planeta".

Ens sobta aquesta afirmació quan a la setena planta tenen una piscina a l'aire lliure en un moment declarat d'emergència per la sequera que preveu severes restriccions en les piscines privades, si bé, incomprensiblement tolerades en l'àmbit turístic. El consum d'aigua per turista a Barcelona era de 545 litres al dia malgrat que el gremi d'Hotels de Barcelona rebaixa ara la data a la meitat, tot i així, és encara el doble del que consumeix un barceloní, que són 105 litres per dia. Des d'aquestes línies ens sumem a la denúncia de la plataforma "Aigua és Vida" que l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) no reporta les dades reals de consum dels grans consumidors, entre ells dels turístics.

Aquesta piscina, a diferència de les altres instal·lacions que hi ha en el terrat d'edificacions de luxe, es pot veure des del carrer pel fet que està dissenyada com una gran balconada amb un frontal transparent de vidre. Sembla que qui té el poder perquè no l'afectin les restriccions tampoc no té vergonya.

TRIMESTRE DE **PRIMAVERA**
CURSOS DE CATALÀ I CASTELLÀ BÀSIC
PER A PERSONES NOUINGUDES

VOLS SER PROFE VOLUNTÀRIA?

SI VOL COL·LABORAR AMB APROPEM-NOS
CONTACTA AMB:

TEL: 615 133 437

9è PREMI JOVE DE CÒMIC SANT MARTÍ

ESBORRA ELS MASCLISMES. DIBUIXA LA DIVERSITAT.

[barcelona.cat/
premi-jove-comic-santmarti](http://barcelona.cat/premi-jove-comic-santmarti)

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Sant Martí